

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Retsforbundet i dansk Politik

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1943

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Det Kongelige Bibliotek

[Retsforbundet i dansk Politik](#) 3

[Retsforbundet i dansk Politik](#) 4

[Retsforbundet i dansk Politik](#) 5

[Retsforbundet i dansk Politik](#) 6

[Retsforbundet i dansk Politik](#) 7

[Retsforbundet i dansk Politik](#) 8

[Retsforbundet i dansk Politik](#) 9

[Retsforbundet i dansk Politik](#) 10

[Retsforbundet i dansk Politik](#) 11

[Retsforbundet i dansk Politik](#) 12

[Retsforbundet i dansk Politik](#) 13

[Retsforbundet i dansk Politik](#) 14

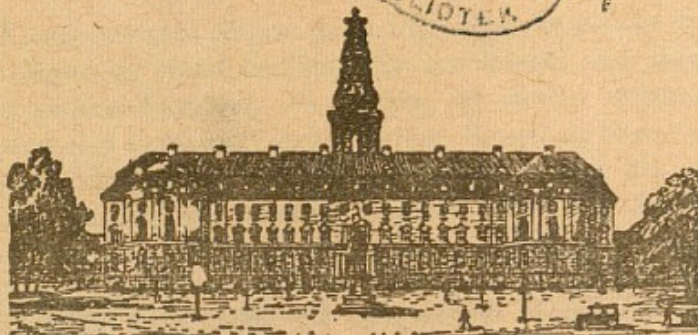
[Retsforbundet i dansk Politik](#) 15

[Retsforbundet i dansk Politik](#) 16

[Retsforbundet i dansk Politik](#) 17

[Retsforbundet i dansk Politik](#) 18

2et19451

RETSFORBUNDET

i dansk Politik

Da Forholdene ikke tillader den sædvanlige Valgkamp med offentlig, mundtlig, fri Drøftelse, fremsendes denne skriftlige Redegørelse.

Vi tror, at et selvstændigt Danmarks frihedselskende og rettænkende Folk skal vise Verden Vej frem til det mellemfolkelige Samarbejde, der fører bort fra Krigen og dens Had mellem Folkene. Vi er stolte af den Ro og Besindighed, som vort Folk i disse Aar har vist ved at fornægte Krigen, som et Middel i den nationale Kamp; vi blev ikke ringere danske, fordi vi ikke troede paa en Krigs Velsigelser.

Et Folk, der vil, kan altid bestaa, et lille Folk kan militært knuses af en Stormagt, men det afgørende for et Folks Bestaaen er de aandelige Værdier, og det er falsk Tale, at der kræves Krigsdeltagelse, for at en Nation har Ret til at leve; tværtimod kan Krigen føre selv de største Riger til Undergang.

Der kræves Vilje til Retfærdighed.

Danmark er et Fremskridtsland, med en oplyst Befolkning og en forholdsvis god Fordeling af Livsgoderne, men det er ganske fejlagtigt at tro, alt er ideelt. Her er endnu megen Uret, som skal fjernes, uforskyldt Nød, der maa afskaffes, og Savn, der maa bødes paa.

Der maa være Vilje til en retfærdig Lovgivning, som bryder med Monopoler og Særrettigheder, om vi i Danmark, som hidtil, skal undgaa de blodige Omvæltninger, og det er den rolige, fredelige Udvikling, der tjener os alle bedst.

Ejendomsretten maa respekteres mellem Borger og Stat.

Ejendomsretten respekteres i Dag, naar det gælder Forholdet Mand og Mand imellem, den ene Borger maa ikke tage den andens Ejendom. Vi ønsker, at denne retsmoralske Grundregel ogsaa skal gælde mellem Borger og Stat, — samt imellem Stater. Der maa skelnes mellem mit og dit.

De Værdier, der skabes gennem offentlige Foranstaltninger, Anlæg af Havne, Veje o. s. v., bør tilfalde Samfundet helt og ubeskaaret, medens de Værdier, som den Enkelte skaber ved sit Arbejde bør være hans.

Retsforbundets Opgave i dansk Politik er at hævde dette skarpe Skel imellem, hvad der med rette er Fælleseje, og hvad der bør ejes af Private. Man kan kun faa Ejendomsret til det, man har skabt selv, eller har faaet overdraget ved Køb eller Arv fra den, der frembragte Værdien. Det er de arbejds-skabte Værdier, som er virkelig Kapital.

Den falske Kapital maa afskaffes.

Naar derimod den samfundsskabte Jordværdi kapitaliseres, sælges og belaanes, saa er det falsk Kapital. Det gælder ogsaa, om en Fabrikant, der i Kraft af Told paa Importvarer, kan faa mere for det, han producerer, og denne Fortjenestmulighed bliver kapitaliseret.

Endelig er ogsaa den Del af den offentlige Gæld, der ikke dækkes af offentlige Aktiver, slet og ret en falsk Kapital, som der ikke staar Værdier bag ved. Jordværdien er fra 1911 til 1936 vokset fra knapt tre til næsten seks Milliarder og er i Dag betydeligt mere. Den offentlige Gæld steg med et Par Milliarder, og under Krigen er Statens Forpligtelser kommet endnu langt højere op.

Den falske Kapital kræver i Dag cirka 1,000 Kroner fra hver eneste Familie i Landet i aarlig Rente, uretfærdigt hver eneste Øre.

Resultatet af denne Udvikling viser sig ikke alene ved en stigende Rentebyrde, men ogsaa i stigende Skatter. Disse steg fra 137 Mill. Kr. i 1913 til 900 Mill. kort før Krigen og er nu langt over en Milliard.

Enhver kan dog sige sig selv, at denne Udvikling ikke kan fortsættes, der maa ske et Sporskifte, ellers gaar det galt.

Skatter paa Arbejde og Forbrug maa afvikles.

Der er nogle, som tror, at Skatterne lignes efter Evne og fortrinsvis betales af de rige, men det virkelige Forhold er, at Skatterne overvælttes og, ligesom Renter af den falske Kapital, betales af det arbejdende Folk gennem Varefordyrelse.

Den ulvkelige Udvikling vil fremgaa af følgende:

Medens den Pris, der opnaaedes af Producent og betales for Import, kun steg halvtreds pCt. fra 1914 til 1939, saa steg den Pris som Forbrugerne maatte betale med det dobbelte.

Det vil sige, at Leveomkostningerne steg det dobbelte af Lønmulighederne.

Smørprisen for Producenten var saaledes uforandret, men den Pris, Forbrugerne maatte betale for Mælken, steg 50 pCt.

Landmandens Pris for Rugen faldt 6 pCt., men Rugbrødsprisen steg ikke desto mindre med 40 pCt.

Importprisen for Kul steg kun 8 pCt., men Forbrugerne maatte betale 55 pCt. mere.

Petroleumsimportprisen faldt 5 pCt., men Detailprisen steg 20 pCt.

Ja det kan oplyses, at iflg. den officielle Statistik faldt Importprisen paa Kaffe 27 pCt. fra 1913 til 1936, medens Prisen, som Forbrugerne maatte betale, steg ikke mindre end 80 pCt.

Selvom visse Monopolfirmaer udplyndrer Forbrugerne, saa er det som Helhed ikke de Handlende som er glubske,

nej, de er simpelthen tvunget til at opkræve Skatter og Renter til den falske Kapital.

Dette svækker Købekraften og skal naturnødvendigt give Arbejdsløshed, der er nær forbundet med vort Skatte- og Rentesystem. Dette maa derfor ændres; thi vi vil ikke have Arbejdsløse i Fremtidens Danmark.

Alle skal i Arbejde, men skal det ske, saa maa de selv have hele Lønnen for det Arbejde, de udfører.

For 25 Aar siden gik en Sjattedel af Arbejdsfortjenesten til Renter af den falske Kapital, nu sluger den Tredieparten, for den arbejder vi de to af Ugens Dage. Er der ringeste Mening heri?

Et Løfte, der ikke blev holdt.

Ved den nye Regerings Tiltrædelse i 1929, blev der udsendt en Proklamation, hvori det hed:

»Skattebyrderne flyttes fra Arbejde og Forbrug til de samfundsskabte Værdier og til Indkomst og Formue, der er Frugten af andres Arbejde.«

Der skete nogle Tilløb til Løftets Opfyldelse, men mere blev det ikke til, inden den fortabte sig i det, der kaldtes Dagens Gerning, en Tilskuds- og Ambulancepolitik. Det skal ingenlunde bestrides, at denne var nødvendig, men den løser *ikke* det sociale Problem.

Da Regeringen viste saa ringe Forstaaelse, stillede vi i Folketinget en Forespørgsel der lød:

»Paatænker Regeringen at imødegaa Dyrtiden v. d Ophævelse af Monopoler, Særrettigheder og Skatter?«

Debatten afsluttedes med en Dagsorden, hvori det hed:

»Folketinget opfordrer Regeringen til Fremsættelse af Lovforslag, der sikrer retfærdige Samfundsforhold.«

Kun Retsforbundet stemte for. Saadan var Stillingen før Krigen.

Opgaver under Krigen.

Regeringens Opgave under Krigen maatte først og fremmest være at holde os uden for det blodige Opgør. Dernæst maatte den rationere og prisbegrænse for at modvirke en ulige Fordeling og Prisopskruning, saa der blev til at være for alle her i Landet, selv under Krigens forøgede Muligheder for Udbytning.

Da Bondepartiet stillede Krav om, at Landbruget, der havde faaet en tiltrængt Forbedring under Krigen, skulde have særlig Begunstigelse, stillede Retsforbundet en Dagsorden, hvori Folketinget udtalte:

«at der ikke skal administreres ud fra Særinteresser, men ud fra Ønsket om Varetagelse af Altes Tarv og dermed Helhedens Vel.»

Den vedtoges med Tilslutning ogsaa fra Socialdemokratiet, Venstre, Det konservative Folkeparti og Det radikale Venstre, medens Bondepartiet stemte imod, og de andre var fraværende.

Desværre kan det ikke siges, at al senere Lovgivning har været præget af den vedtagne Dagsorden, højst har der været Stilstand, idet man har udskudt Reformlovgivningen til efter Krigen, men ingen kan være blind for, at denne er blevet ikke blot mere tiltrængt, men afgørende nødvendig.

Grundlaget for den tiltrængte Reformlovgivning maa være:

1. Personlig Frihed, begrænset af andres Ligeret.
2. Ligeret til Fædrelandets Jord.
3. Ret til Udbyttet af eget Arbejde.
4. Begrænsning af de offentlige Opgaver.
5. Fuldt Folkestyre.

Personlig Frihed.

Den enkelte Borger har Ret til at følge sin Samvittighed, og Retsforbundet var altid Modstander baade af civil Tvangstjeneste og den tvungne Værnepligt, som er Militarismens Hovedhjørneste.

Skal der efter Krigen oprettes et internationalt Politi, maa Mandskabet tilvejebringes ad frivillig Vej. Betaler det Offentlige en ordentlig Løn, kan det altid faa fornødent Mandskab.

Al Frihed maa være retsafgrænset, saa den ikke udarter til Tøjlesløshed. Staten maa beskytte Borgerne imod andre Borganes Overgreb, ogsaa naar det er Organisationerne, der vil *tvinge* udenforstaaende eller endog Staten til at bøje sig for deres Krav. Det kan ikke tolereres i et velordnet Samfund.

Ligeretten til Fædrelandets Jord.

Alle Mennesker har Ligeret til Jorden, den er Guds Gave til os alle. De, der kom først, har ikke mere Ret end de, der kom sidst og endnu mindre har selvfølgelig Godsejere eller Grundspekulanter, saa lidt som Obligationskapitalen Ret til at holde det arbejdende Folk ude fra Jorden eller kræve en Tribut for Adgangen.

Ved Grundskyld sikrer man alles Ligeret derved, at den Enkelte svarer til Samfundet en Pladsleje efter hans Jords Værdi, ansat ved offentlig Vurdering, imod at selve Jorden forbliver i hans private Eje. Den kan saa opdyrkes og bebygges, han kan overdrage den til andre og faa Forbedringer og Bygninger betalt, eller den kan gaa i Arv.

De Unge, som nu maa betale Købesum for Jorden og forrente den til Privatkapitalen, kommer til at betale Grundskyld i Stedet for Renter — og sparer derved Skatter.

Det er jo helt urimeligt, naar i Dag 9 promille af Be-folkningen ejer næsten Halvdelen af al Formue her i Lan-det, og at det store Flertal er besiddelseløst til Trods for, at det dog er dem som gennem deres Arbejde har skabt det væsentlige af de Værdier, som de rige lever højt paa.

En retfærdig Fordeling blev mere ligelig, rettende sig ef-ter den Enkeltes personlige Indsats, men først og fremmest blev de Fattige bedre stillet ved deres ligelige Andel i Rets-statens rige Fællesskab.

Der tages Hensyn til Gæld ved Overgangen.

Medens Skødehaveren atene maa betale den nugældende Ejendomsskat og Grundskylden af den Værdistigning, der sker i hans Tid, saa er det rimeligt, at den, der har Pant i de Grundværdier, som er solgt og belaaet, maa deltage i disses Inddragning til det offentlige — samtidigt med at andre Formueejere maa afvikle den offentlige Gæld, som ikke dækkes af Aktiver.

Retsforbundet har ved sine Overgangsforslag taget Hensyn til Gælden, saa Obligationsejerne kom til at deltage forholdsvis. Dette er i Overensstemmelse med gammel dansk Ret, idet Danmark ved Lov af 5. Juni 1848 gennemførte en Krigshartkornsskat, der betaltes af Brugeren, som til Gen-gæld fik Ret til at kvitte $\frac{1}{8}$ i Renten.

Retsforbundets Lovforslag.

Det Lovforslag, som Oluf Pedersen forelagde i Rigsdagen den 18. Januar 1940 gik ud paa følgende:

1. Der paalignes det første Aar $4\frac{1}{2}$ pCt. Grundskyld udover hvad der svares i Forvejen. De følgende Aar ansættes den aarlige Grundskyld saa højt, at Jordens Salgsværdi ophæves, hverken mere eller mindre.

Ingen Ejendom eller Del deraf maa paalignes mere, end at den omkostningsfrit kan afsættes, med Tillæg for de af Ejeren foretagne Forbedringer, som han skal have betalt.

2. Det Fald i Grundværdien, som følger af den paalagte Grundskyld, udlignes mellem Jord- og Bygningsværdi; det bliver 30 pCt. af hele Værdien, og Skødehaveren faar en tilsvarende Nedsættelse i Renter og Afdrag.

Anden Formue faar en aarlig Afgift svarende til Grundskylden og Rentenedsættelsen. Beløbet bruges til Afvikling af offentlig Gæld.

Der ydes saaledes ikke Erstatning, men alle Formuer bliver stillet lige.

3. De nuværende Bygningsskatter afvikles og Nybygninger fritages. Endvidere ophæves Kaffeskat, Sukkerafgift m. v., ligesom Toldskatterne gradvis nedsættes. Alle Forsørgere med under 5,000 Kr. i Indkomst og under 50,000 i Formue fritages for henholdsvis Indkomst- og Formueskat.

For Højfinansens betød det ikke blot en Nedgang i selve deres store Kapitaler, idet de samfundsskabte Værdier overgik til Samfundets Eje, men deres Muligheder for Udbygning af det arbejdende Folk blev stækket, de maatte afgive deres uretmæssige Fordel.

Store Muligheder for Udstykning.

Det er helt urimeligt, at vi i Danmark med vor store Befolkning opretholder et Par Tusind Herregaarde, tiltrods for, at Smaabruget giver det dobbelte samfundsmæssige Udbytte pr. Arealenhed. Under Krigen har vi nok set, at de store Brug afleverer mest Korn, men de smaa Brug gav os langt mere af Fedevarer, og de avlede da ogsaa den største Afgrøde pr. ha.

Under fuld Grundskyld vil vi faa den naturlige Udstykning. Jorden vil være til at faa imod Grundskylden uden

Købesum, og det bliver billigere at bygge, saa Etableringen kun koste det halve. Hertil kommer, at den Varefordyrelse, som følger af Skatter og Renter til falsk Kapital, hviler dobbelt tungt paa den intensive Drift. Husmanden faar en Lettelse i sine Leveomkostninger paa adskillige Hundrede Kroner hvert Aar; det *skal* jo give Udstykning.

Selvejet kommer i Højsædet, og hvorfor skal vi ikke naa frem til, at Arbejderne selv ejer deres Hus og Hjem, ja, vel ogsaa den Virksomhed, hvori de arbejder? Selveje er jo dog langt bedre end Statsdrift.

Retten til Udbyttet af eget Arbejde.

Borgerne har Ret til at beholde Udbyttet af deres eget Arbejde uden Beskæring til Fordel for Monopoler og Særrettigheder, og naar Grundskylden inddrages til det Offentlige, kan Skatter paa Arbejdet og livsnødvendigt Forbrug afvikles.

Først og fremmest maa *Tolden* afvikles. Det er jo ganske meningsløst, at man fordyrer de Varer, som indføres, med det Resultat, at den tilsvarende hjemlige Vare fordyres til Fordel for Fabrikanten.

Tilhængere af denne »Toldunderstøttelse« fortæller, at dette giver »dansk Arbejde«, men det sande Forhold er, at al Handel er Varebytte, og at ogsaa de Varer, vi køber udefra, maa betales med danske Varer, ja, selvom de købt paa Kredit, maatte Renter og Afdrag betales med danske Eksportvarer. Den frie Handel bevirker, at der i hvert Land produceres netop de Varer, det er bedst til. Det betinger Nationens Velstand, medens Told og Spærringer gør Landene fattigere, foruden at det foraarsager Krig og andre Ulykker.

Mindre Import gav mindre Eksport.

Vi saa da ogsaa, at i de Aar, hvor man opretholdt den strenge Valutacentral, hvorved Importen gik ned fra 352 til 217 Mill. Gulddollars, faldt Eksporten tilsvarende fra 314 til 201 Mill. Baade vor Import og vor Eksport gik ned fra $\frac{1}{60}$ til kun $\frac{1}{80}$ af Verdenshandelen.

Og lad os være glade ved, at Handelens Folk, trods Valutacentralen, havde købt Varer hjem til Oplagring i Frihavnen, uden for Afspærringen, saa de kom Befolkningen til Gode under Krigen.

Varefordyrelse er Lønnedsættelse.

Den værste Følge af Told- og Valutacentral er de kunstigt høje Priser til Forbrugerne. Det forringer den Løn, som den arbejdende Befolkning har tjent ved sit Arbejde.

Enten man nedsætter Lønnen direkte eller fordyrer Varerne, der skal købes for Lønnen, bliver Resultatet det samme.

Den Stigning i Reallønnen, der kan faas gennem Nedsættelsen af Told og Skatter, vil ikke fordyre Produktionen, men derimod øge den jævne Befolknings Købekraft og modvirke Arbejdsløsheden. Da man i det sidste Aar før Krigen lempede i Importreguleringen, faldt Arbejdsløsheden til nogle faa Procent, medens den, da U.S.A. forhøjede sin Told, steg til det mangedobbelte. Det gør ikke Sagen bedre, om man »beskæftiger« de Arbejdsløse ved uproduktivt Arbejde, det er tværtimod en dyr Form for Arbejdsløshedshjælp, som sænker den fælles Velstand i Modsætning til det Arbejde, der kommer, naar den jævne Mand faar større Købekraft og kan skaffe sig, hvad han trænger til.

Den sociale Forsorg.

For at bøde paa Uretten har man den sociale Forsorg. De, der uforskyldt lider Nød, skal jo leve, og Retsforbundet har da ogsaa modsat sig, at man søger at afholde dem fra at søge tiltrængt Hjælp ved at fratage de uforskyldt Nødlidende deres Valgret og sætte dem ind under Fattigvæsenet.

Har man gennem Skatter og til Renter af den falske Kapital, taget en stor Del af Arbejderens Løn, eller endog drevet ham ud i Arbejdsløshed, saa maa man hjælpe ham under Arbejdsløsheden, ligesom det Offentlige maa sikre ham paa hans gamle Dage; men siges skal det, at om man havde ladet ham arbejde og beholde Lønnen, ubeskaaret af Skatter og Varefordyrelse, da havde selv den jævne Arbejder Mulighed for gennem Folkeforsikring at sikre sin Alderdom bedre, end det nu sker gennem Aldersrenten.

De naturlige Fællesopgaver.

Retsforbundet ønsker, at det Offentliges Indsats begrænses til det naturlige Omraade. Der kræves baade Indskrænkninger i Statens Opgaver og Besparelser i det Offentliges ofte helt meningsløse Udgifter. Staten egner sig ikke til at drive Erhverv, ligesom uproduktivt offentligt Arbejde er et daarligt Middel imod Arbejdsløsheden, der søger sin Aarsag i den uretfærdige Fordeling.

Retsforbundet er imod Skoletvang, men det er en Misforstaaelse, at det er imod Undervisningspligt; thi hvis Forældrene ikke sørger for Børnenes Undervisning, er det Vanrøgt, og saa maa det Offentlige gribe ind.

Naar det gælder aandelige Spørgsmaal, er Frihed det afgørende. Afskaffes den timelige Nød gennem Ligeret, da bliver der større Mulighed for Aandslivet. Livets egentlige Maal kommer i Forgrunden og drukner ikke i Bekymringer for det daglige Udkomme.

Fuldt Folkestyre.

Til Styret af de fælles Opgaver er det naturligt at vælge en Rigsdag, efter forudgaaende fri Drøftelse, og Retsforbundet ønsker, at der bliver Adgang for Vælgeren til at stemme paa den, han helst ser valgt, og at den valgte stemmer paa Tingene med det Antal Stemmer, han har faaet.

Folkestyret maa nødvendigvis være Flertalsstyre, men dette maa handle som Ret er og ikke drive Stemmekøbspolitik, ligesom det maa respektere den personlige Frihed og holde sig til Løsningen af de fælles Opgaver.

Retsforbundet er Tilhænger af fuldt Folkestyre og sluttede under Krigen op om Regeringen for at bevare dansk Folkestyre. Vor Stilling motiveredes ved følgende Udtalelse af Oluf Pedersen, fremsat i en kritisk Tid kort efter Besættelsen:

»Det er det danske Folk, der skal styre Danmark. Der er imidlertid nogle Fantaster, der kræver, at Magten skal udleveres dem til Trods for, at de næppe udgør en Tyvendedel af Befolkningen, og saa ser jeg endda bort fra Kvaliteten.

Det burde være unødvendigt at sige det, men der er Folk, som ønsker at faa Magten, til Trods for, at den overvejende Del af det danske Folk har en inderlig Modvilje imod dem.

Jeg mener, at slikt Krav er taabeligt, og det skal siges her i Folketinget, saa ingen udenforstaaende tager fejlt Bestik.«

Krigen med Danmarks Besættelse har gjort Danmarks Rigsdag baade mere afhængig og mere selvbestaltet, end den selv ønskede.

Gennem den Kamp, Folket paa sin Maade har ført under Krigen, har det vist sin Levedygtighed som gammel Kulturnation. Det brugte sin Forstand, men faldt aldrig paa Knæ. Det blev hverken splittet eller modfaldent; tværtimod blev det sig stærkt nationalt bevidst i Kampen for Folkestyret og den personlige Frihed.

Vær med i Arbejdet for Retsstaten.

Hver enkelt Borger har ikke blot Ansvar for sin daglige Gerning, for Hus og Hjem, men ogsaa Medansvar for vort Fællesskab.

Man kan være Retsstatsmand, fordi man harmes over det urimelige, der foretages overfor een; fordi man hævder sin Frihed og kræver sin Ret; men man kan ogsaa være det, fordi man harmes over, at en Fjerdedel af Befolkningen maa gaa til de offentlige Kasser om Hjælp, medens Monopolisterne lever højt i deres Rigmandsvillaer og store Palæer for de Midler, som det arbejdende Folk har skabt.

Det er dette sidste Synspunkt, der er det stærkeste, thi man bygger ikke det rigtige Samfund paa Egoismens Grund.

I Retsforbundets Lov af 18. Marts 1923 hed det:

»Forbundets Formaal er Folkets økonomiske Frigørelse ved ad fredelig Vej at søge den nuværende Magtstat omdannet til en Retsstat, hvis Opgave alene vil være at sikre Borgernes personlige Frihed, Ret til Udbyttet af eget Arbejde, lige Andel i Landets Grundværdier og Deltagelse i Styret af de fælles Anliggender.«

Overfor dette Formaal er fortsat alle Retsstatsfolk forpligtet.

Danmarks Retsforbund er en folkelig Bevægelse stiftet af en Kreds retsindige Mennesker. I Dag har Retsforbundet Tilhængere over det ganske Land, og intet andet Parti har

vel saa mange, der virkelig brænder for deres Sag, efter at have sat sig ind i de grundlæggende socialøkonomiske Spørgsmaal.

★

Da Retsforbundet fik sine første Repræsentanter paa Rigsdagen, udtalte dets Ordfører:

»Over Indgangen til denne Sal staar skrevet: »Med Lov skal man Land bygge«. Vi vil se det som vor første Opgave at prøve de fremsatte Lovforslag paa Retsmoralens Grundsætninger, idet det er vor Overbevisning, at en saadan Prøvelse paa Retfærdighedens Grundsætninger gaar forud for en Prøvelse efter Hensigtsmæssigheden, ogsaa naar disse Grundsætninger gaar paa Trods af alle Parti- og Klasseinteresser.«

Det skal ikke paastaas, at der aldrig er taget Fejl, og det vilde være urimeligt at kræve, det aldrig skulde ske, men det tør siges, at

Retsforbundets Repræsentanter aldrig har taget Stilling ud fra Klasse- eller Særinteresser.

Er alle ikke enige i, at saaledes burde det være paa Danmarks Rigsdag?

★

Retsforbundet er saa realpolitisk indstillet, at det er klar over, at kun et Faatal af de, der oppebærer den uretmæssige Gevinst, godvilligt vil give den fra sig. Den Højfinans, der end ikke viger for Krig, naar den tror, der er Penge at tjene, den værner med alle Midler om sin Særret. Men vi ved ogsaa, at Kravet om Ligeret er saa stærkt, at det *skal* bryde igennem.

Her er ingen Vej udenom, naar der skal være Orden i Danmarks Hus.

OPRÅB

fra

Retsforbundets Rigsdagsgruppe

Retsforbundet er Deltager i det nationalt danske Samarbejde. Vi anbefaler Vælgerne at stemme paa et af de samarbejdende Partier.

★

Retsforbundet anser Tiden straks efter Krigen for nøden til den økonomiske Frigørelse, som var Grundlovens Forudsætning, men som ikke blev naaet, fordi Demokratiet fortabte sig i den Skatte- og Understøttelsespolitik, der *aldrig kan løse* det sociale Problem, fremfor at nævde Ligeretten til Jorden og dens Rigdomskilder og at afskaffe Udbytningen af det arbejdende Folk gennem Told og de tyngende indirekte Skatter paa Livsfornødenheder.

Økonomisk Frigørelse er Forudsætningen for personlig Frihed.

★

Vi har derfor en stor Opgave i dansk Politik. Skal vi faa den fornødne Styrke, saa maa Retsforbundet have øget Tilslutning, det er derfor en Pligt for hver eneste Meningsfælle at virke for vor Sag.

Valget gælder Danmark og vort Folkestyre, men der stemmes ogsaa for eller imod Retfærdighed.

Stem paa Danmarks Retsforbund.

Rigsdagen, den 12. Marts 1943.

P. Gregérsen.

Olof Pedersen.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk